

Goran Dragić po Euro 2017 o svojem odnosu do košarke:

V reprezentanci smo imeli preprosto vodilo: ko narediš napako med igro, jo daj v škatlo in je ne odpiraj do konca tekme. Šele ko bo tekme konec, bomo odprli škatlo in se ukvarjali z napakami in jih analizirali. Nikoli pa ne med tekmo.

Kot vsak športnik do zadnjega atoma poznate svoje telo, a kljub vašim izkušnjam greste vedno na polno, ne pazite, da bi prihranili energijo za zadnjo četrtino, recimo.

Pa ja ... greš pač na polno. Jaz sem šel vso svojo kariero na polno. Ne znam drugače. Nos, zob, oko, glava, ne vem, kaj še vse. Jaz se tega ne bojim. Če vam iskreno povem, se bolj bojim tega, da bi končal tekmo in nekje v sebi čutil, da nisem dal vsega od sebe. Tega se bojim.

Ker potem po koncu tekme nosiš v sebi občutek, da si pustil na cedilu sebe, soigralce. Ko končaš tekmo, ne moreš več vplivati na to, kaj se je zgodilo. In da potem živiš s tem obžalovanjem, da nisi dovolj treniral, da nisi dal vsega, kar je v tvoji moči – tega si preprosto nočem dovoliti.

Tudi na treningu grem ves čas do konca, na polno. Hkrati pa se zavedam, da se bo tudi košarka enkrat končala. Na voljo imam še nekaj let in v teh letih hočem igrati s strastjo do konca. Ker res ljubim ta šport.

Kakšen jezik torej govorite v slačilnici? Ne mislim samo dobessedno.

Jezika sta predvsem dva (nasmeh). In ta dva sta po mojem najbolj pomembna. Prvi je jezik zmagovalcev, ki ga govoriš, preden greš v borbo, da se zagreješ, da se dvigneš, da daš iz sebe vse, česar si zmožen, do zadnje kaplje krvi. Drugi pa je jezik humorja, ki najbolj deluje v trenutkih, ko ti je težko, da dvigneš drug drugega, da s šalami, humorjem premaguješ krizne trenutke.

Mislim, da je ta kombinacija idealna. Preden smo šli na tekmo, na igrišče, sem vsakič imel govor, s katerim sem skušal še bolj dvigniti našo povezanost, energijo, motivacijo. Zdaj v finalni tekmi sem recimo rekel: To je za Slovenijo, hočem, da smo zapisani z zlatimi črkami ... Ne bom šel zdaj v detajle (nasmeh).

Potem, ko že igraš, če ti gre dobro, je ključen samo nasmeh. Da se med igro smehljaš, da si samozavesten ... In to smo na evropskem prvenstvu tudi dokazali: igrali smo z nasmehom. Bistveno je, da uživaš tudi takrat, ko je težko, da se zavedaš, da je to predvsem igra. Igra v pravem smislu besede.

Fotografija, ko ste po zmagi tolažili srbskega reprezentanta Vasilija Lučića, je obkrožila svet

Želim, da bi spoštovanje razvijal vsak že od malega.

Poglejte, pred finalom sem se nekako razcepil v dva Gogija. Na levi je bil Gogi, ki je osvojil evropsko zlato in se je veselil, na desni pa Gogi, ki je izgubil finale in jokal, ker so se mu izmuznile dolgoletne sanje. Vse to samo zato, da sem se notranje pripravil na to, kako bom reagiral, ko se bo ena od teh dveh možnosti zares zgodila.

In ko sem po finalu videl Lučića, kako joka, mi je bilo iskreno hudo, ker sem v njem videl tudi sebe in vse nas, ki bi bili lahko v njihovem položaju. Prišel sem k njemu in mu rekel: Ej, svaka čast, kaj ste naredili! Bodi ponosen na ta finale, bodi ponosen na to srebro, si še mlad, imaš še veliko pred sabo in verjamem, da boste tudi vi kmalu osvojili zlato.

Mama Luke Dončića po Euro 2017 o svojem sinu:

Koliko gre pri njem za nadarjenost, koliko pa igra vlogo dejstvo, da je že od najrosnejših let tekal okrog igrišč, kjer je nastopal njegov oče Saša Dončić? Mu je tako košarka prešla v kri?

Mislím, da gre za preplet obojega. Že čisto majčken, takoj ko je shodil, je tekal za žogo, nikoli se ni igral s kakšnimi avtomobilčki, denimo, tega pri nas ni bilo. Takoj ko je začel igrati košarko, pa je za to naredil vse. Tako je bilo, ko je imel sedem let, in tako je zdaj, ko jih ima osemnajst. Res je dal srce košarki. Prepričana sem, da je njegov uspeh izšel tudi iz njegovega trdega dela, saj v košarko vlaga vse. **Ko trenira, res trenira. In to tudi zelo rad počne. Ko je bil še mlajši in je igral pri Olimpiji, me je vedno prosil, naj pokličem trenerje in jih vprašam, ali lahko pride še na drugi, popoldanski trening, pa k starejšim ... Vsekakor ima tudi talent, oboje skupaj pa pripelje do takšnega uspeha.**

Rada pa bi poudarila še njegov značaj. Nadarjenih športnikov imamo ogromno, vendar večini med njimi ne uspe, predvsem zaradi njihovega značaja. **Ko začnejo verjeti, da so najboljši, se nehajo truditi. Luka pa je zelo skromen fant. Tudi če je na neki tekmi igral najbolje, potem ugotavlja, česa ni naredil dovolj dobro, kaj bi lahko izboljšal. Vedno je mogoče biti boljši. Morda je to tisti skupek vsega, kar ga je pripeljalo med najboljše.**

Gonzalo Higuain, The Guardian, 11. 9. 2017

Amid all the noise, Higuaín, 29, contends that the most important thing is to always retain a strong sense of the person that you want to be. In a footballing sense, his ambitions are clear: "I want to leave my name at the highest level of this sport." To do that, "you need to have the humility to continue growing", he says, adding: "Gigi Buffon always says as much: he's almost 40 years old and he still believes he can improve. Imagine. I feel like I can as well. I'm young. I hope I've still got lots of years ahead of me in football."

Yet for all his competitive drive, it is clear that he still holds some other values to be more important. "On a human level, I would prefer to be a good father to my child, when the time comes that I have one, and to be a good man," he says. "When you do good things outside in your life, then work will repay you. When you do bad things outside in your life, then it's hard for your work to go well.

"Maybe there are one or two people who break that rule, OK. But if you are OK with yourself, if you carry a positive energy, eight times out of 10 that will go well. That's why I think that the way we act on a human level is very important. And many times people don't treat that like it's an important thing. They treat work as being the more important thing than the way they are as humans."

Higuaín wears a fresh tattoo of family members' initials down his right arm, a reminder of what matters most in his world.

Povzetek izjav Higuaina v rdečem:

Moraš biti skroomen, da se lahko še naprej razvijaš. Gigi Buffon to vedno pravi: star je 40 let in še vedno verjame, da je lahko še vedno napreduje. Zamislite se ob tem! Tudi jaz čutim, da še lahko napredujem.

Če delaš dobre stvari v življenju, potem te bo delo nagradilo. Če si OK sam s seboj, če nosiš pozitivno energijo, potem se ti bo v 8 od 10 primerov izšlo dobro. Zato menim, da je zelo pomembno to, kako ravnamo na medčloveškem nivoju, v medčloveških odnosih. A ljudje velikokrat medčloveške odnose ne jemljejo, kot da so pomembni. Službo tretirajo kot bolj pomembno stvar, kot pa to, kakšni so kot ljudje.

Dries Mertens, Bleacherreport.com, 6. 4. 2017

Likewise, if you ask Mertens to name some of the best things about being a footballer, beyond playing a sport that he adores, he might tell you what a privilege it is to be able to walk into a hospital and brighten up somebody's day just by being you.

"I'm not so much believing in something [religious]," he explains. "But I believe in the way of, 'if you're happy and the people around you are happy, your world's going to be more beautiful.' That's my way of living. I know not everyone can be happy all the time—that's the difficult thing. But it starts with you. If everybody tries to live like that, it's gonna be a beautiful world."

Povzetek izjave Mertensav rdečem, ki mu zunaj nogometa pomeni privilegij in veselje, da lahko z obiskom bolnišnice in pogovorom z bolniki tem bolnikom polepša dan:

Verjamem, da če si srečen in so srečni tudi ljudje okoli tebe, bo tvoj svet lepši. Vem, da vsi ves čas ne moremo biti srečni. Toda začneš lahko pri sebi. Če bi vsi poskušali živeti na takšen način, bomo imeli lep svet.